

N. 13.

24

INAVGVRALI DISPVATIONI
VIRI
S: REVERENDI EXCELLENTISSIMI AMPLISSIMI
DOMINI
IOHANNIS FRIDERICI GRVNERI

PROF. THEOL. ORDINARIÏ IN HAC FRIDERICIANA

QVAM

RITE CAPESSENDIS

SVMMIS HONORIBVS DOCTORIS S. S.

D. XI. APRILIS HORIS ANTE ET POST MERIDIEM

PVBLICE HABEBIT,

VT INTERSINT, QVOS ROGARI MOS EST,

INVITAT

D. IOHANNES SALOMO SEMLER;

ORDINIS THEOLOG. H. T. DECANVS

PROMOTOR LEGITIME CONSTITVTVS,

PRAEMISSA BREVI DISPVATIONE,

DE LIBERALI DOCTORIS S. S. PROVINCIA

H A L A E 1766

TYPIS GRVNERTIANIS.

20

Est fuit inde a primordiis christianae religionis opinio-
 num et sententiarum non exigua varietas; aliorum
 de ipso religionis auctore, cuius esset originis et
 naturae Iesus, Christus, aliorum de nouo eius re-
 gno, caelesti an huius, quem oculis vsurpamus, or-
 bis: de eo tamen inter omnes constitit semper, sua doctrina Chri-
 stum id vnice spectasse, vt hominum ipsi animi a foeda vitiorum
 consuetudine, a socordia, et tristi superstitione ad λογικην λατρειαν
 liberalemque in deum hominesque pietatem transferrentur. Atque
 eam in rem maxime consentiunt, et Christi omnes praeceptiones, res-
 que ab illò gestae, (neque enim των κατ' ολου praeiuit difficilem di-
 sciplinam) et Apostolorum scriptiones atque exempla, qui non patie-
 bantur, doctrinae vnum modum, qui erat *Petro, Apolloni, Paulo*
 propius, a singulorum auditoribus et amatoribus ad omnes alios
 Christianos moleste imperari. Prudentissime autem ab Apostolis ge-
 stam fuisse seimus illam docendae religionis protinciam; alia, lacti-
 cinia quasi, offerunt iis, qui *νηπιων* imperitiam statim exuere non pot-
 erant; alia ad eos produnt, qui fere *τελειοι* esse videbantur, qui pati
 et ferre poterant perfectioris institutionis modum. *Σαρκικοι* certe ii
 fere dicuntur, qui Christum praecipue *κατα σαρκια* cognoscebant,
 Iudaicarum opinionum rudimenta vix egressuri, caerimoniiisque cun-
 ctis adhuc dediti. *Πνευματικοι* autem Paullus solebat *πνευματικα*
a
συμρι-

συγκρισειν, ἐν τοῖς τελείοις loquebatur sapientiam, prodebat σοφίαν θεῶν ἐν μυστηρίῳ, 1 Cor. 2, 6. 7. quae oratio satis commode et sic potest a nobis intelligi, vt ἐν μυστηρίῳ adiciatur ad λαλῆμεν, licet propter eorum studia et instituta, quos *Gnosticos* ¹⁾ et *Manichaeos* solent appellare, plerique vetusti commentatores referant ad sapientiam. Rem certe scimus, sic habere ²⁾, Christus ipse ἐλάλει ἐν παραβολαῖς, Paulus οἰκονομῶν *mysteriorum* diuinorum descripsit, πιστῶς exemplo suo conformauit, 1 Cor. 3, 2, et *Galatis* primum mediocria rudimenta proposuit; aliquo tempore post demum ἀληθεύων Gal. 4, 16. 13 seq. nec tamen sic satis intelligebant Galatae τὴν τελειότητα, αὐτὸ τὸ πνεῦμα τῶν εὐαγγελίων. Nempe pauci ferre et pati poterant, Hebr. 5, 12. 14. Itaque summam provinciae eius, quam doctores maxime oportet spectare, sic describit Paulus, 1 Tim. 1, 5. τὸ τέλος τῆς παραγγελίας ἔστιν ἀγάπη ἐκ καθαρῶς καρδίας καὶ συνειδήσεως ἀγαθῆς καὶ πίστεως ἀνυπόκριτος, a quibus virtutibus quoti quique docendo abibant, ἐξετραπησαν εἰς ματαιολογίαν. Ingens orationis vis, paucis comprehensa

- 1) Vid. *Irenaeus* lib. 3. c. 2. (*Terrullianus* similia fere praescrip. Haereticor. c. 22. Apostolos non tradidisse omnia;) sic narrat: de *Manichaeis* autem, *Augustinus* de aduersar. legis et prophetarum lib. 2. c. 2. Hac Pauli sententia solebant sic abuti: Paulum aliter verbo docuisse, quam scripsisset.
- 2) E multis partium locis, vel ista notabimus, *Origenes* in *Leuiticum* Homil. IV. p. 202. Tom. 2. edit. de la Rue. Hoc sciebat et Paulus, scientissimus pontificum. Qui cum esset in coetu perfectorum, tanquam intra sancta sanctorum positus, et stola perfectionis indutus, dicebat, 1 Cor. 2, 6. 7. 8. etc. Sed post haec tanquam ad populum exiens mutat stolam, et alia induitur longe inferiore, quam illa. Nihil aliud, inquit, iudicavi me scire inter vos, nisi Iesum Christum, et hunc crucifixum — Cum exit ad eos, qui incapaces sunt, mutat stolam verbi, et inferiora docet, alios lacte potat, vt paruulos, alios oleribus — sic sciebat mutare stolas, et alia vt ad populum, alia in ministerio sanctorum. Idem *Homilia VI* in *Numeros*: — Omnis doctor et magister ecclesiae si de profundioribus mysteriis aliquid moueat, si arcantum quid et reconditum de dei sapientia (1 Cor 2,) proferat inter perfectos, intus esse dicitur: Cum vero loquitur ad turbas, et ea proferat, quas sufficiant iis, qui foris sunt. et quae potest vulgus audire, foras dicitur exisse. Hoc video et Paulum fecisse, 1 Cor. 2, 4 seqq. vides, quomodo intus est. Cum autem procedit ad populum, audi quid loquitur: omnis sermo malus non procedat de ore vestro etc. Aliorum loca plura allegat *Benedict. Iustinianus* in commentario ad 1 Cor. II, 6.

quasi per manus tradita sunt, quantumvis forte olim necessaria, aut utiliter ab istis sacrae rei ministris reperta atque instituta: quam ut demus omnem operam, ut conseruetur et adiuuetur liberale religionis vniuersae ingenium ad illos etiam, qui siue ingenii exculta facultate, siue vitae mitiori genere non parum absunt ab imperitioribus. Saluberrimam istam legem, quam scimus locum habuisse per prima secula, feliciter vindicauit *Lutherus*, *Zwinglius*, *Melanchthon*, alique praestantissimi viri plures seculi XVI, postquam inde a quarto seculo diuina et *πνευματικῆς* nostrae religionis indoles, redeunte quasi huius mundi spiritu, a plerisque et negligi et impediri coeperat. Commendauerat, scimus, Paulus ipse *ὑποτυπωσῶν ὑμῶν τῶν λόγων*, quam fere Symbolum illud apostolicum ad eos transtulit, qui publice a doctoribus ad Christianam vitam adiuuari solebant. Atqui publicae doctrinae modus aliquis stabilis et firmus omnino tenendus est: cur enim mediocrem intelligendi facultatem, e qua se emergere non possunt perique, nouis sententiis et rebus obruas? Recte etiam iis turbis cautum est a sapienibus et piis maioribus nostris: ut religionis publici ministri sequantur statim publicae doctrinae formam, ut noua litium et turbarum absit occasio, cuius generis inepta et inuenusta multa exstiterunt seculi XVI. exempla, eorum, qui magno conatu, ut maxime contra Satae artificia declamarent, nihil tamen reppererunt, quod publicae privataeque rei sacrae salubre esset atque frugiferum. Est enim sapientis, qui populo praeest, principis, ut ipse recte statuat, de iusto religionis publicae ministerio, ne res publica aliquid detrimenti capiat, per immitiorum hominum uehementia studia. Sed et ista librorum *symbolicorum* auctoritas non id secum fert, ut etiam nostra aetate durius illud seculi XVI ingenium omnes imitemur, et loquendi istum uisatum aut definitum modum frequentemus, licet non sint similia funestarum litium pericula, nec Romanorum sacrorum statores, scriptionibus nostris insidiantes, docendi libertatem vario terculamentorum genere impeditum eant. Rudimenta melioris, quae nascebatur, doctrinae, felicibus successibus non caruerunt; sed sacramentorum in locum ad omnes euehi non possunt. Scimus enim, Apostolos hortari, ut in salubri cognitione Christi crescamus, non uero ut simus *Pauli*, *Cephae*; nec maiores nostri iam vno quasi haustu cognitionem veram omnem occupa-

occuparunt. Superfunt multa, quae a nobis similem operam atque fidem poscunt, ac illi olim publicae rei bene et sapienter impenderunt. Vel ipsa scripturae interpretandae ratio, quae seculo XVI apud nostros fere obtinuit, satis frugifera atque ad auertendam istam Romanam corruptionem apta est; sed per hoc ad nos vsque temporis spatium non defuit alius generis solertia an malignitas, aliorum hominum, quos ingenua ista simplicitate atque integritate non licet corrigere, aut, pro eo, ac opus est, ad christianam religionem allicere, quam ii omnes facile patiuntur, qui ex consuetudine amplectuntur ecclesiasticam societatem. Atque vel isti nostri plerique omnes minus necesse habent, vt perpetua repetitione illorum decretorum emendentur, quae aduersus Romanae rei statores praecipue olim tenenda erant. Nemo e nostris monasticae rei et votis istis dat operam; nemo aras constituit; nemo ista donandi pietate aeternam felicitatem redimere, nemo peregrinationibus aut indulgentiis se dedere solet. Igitur et nos eo maxime modo rem christianam et commendare et defendere conuenit, qui est ad nostram aetatem magis accommodatus. Huic sane rei operam dare oportet academicos doctores, non vt pertinaciter priscum aliquem intelligendi et loquendi modum cunctis vehementius imperent, quem manu ad alios doctores tradant: sed vt ex fideli et liberali institutione succedant semper sacrae rei atque internae religionis prudentes adiutores, qui nostrae actatis vitis atque corruptelis obstant; ingenuamque de diuina religione sententiam internis animi, quem agitat, exercitiis commendent. Nec deest huic causae externa, qua opus est, facultas atque auctoritas; longe enim aliter, et partim multo sapientius, videmus de ecclesiastica societate statuere terrarum principes, quam olim multos fecisse reperimus. In rebus externis facile et imperari et praestari potest eorum, qui eas fere intemperantius amant, consensio; externa iura religionis publicae modum stabilem, si eo opus esse videatur, admittunt. Sed animi ipsa interior religio libera est, liberrima est; rei autem publicae causa sic fert, vt publica religio suo iure et praesidio non careat: quia plerique omnes interna illa libertate ipsi vt sine administris et adiutoribus non possunt. Recte igitur ei rei datur opera, vt pluribus seruiamus liberaliter; sine amore et dilectione Paulus nihil quicquam profici luculenter sententiam dixit; idem vero auctor fuit,

fuit, ut omnia *εὐσχημονος* et κατὰ τὰς in ecclesia publice administrarentur. Fuerat itaque tantum non calumnia, ex impotentia animi et publico in *Wittebergenses* odio orta, quod *Osiander* seculo 16 clamabat, scelus esse quod in renuntiatione publici testimonii *Wittebergenses* petebant, ut hi, quibus tribuerent testimonium, adfirmarent, se *amplecti incorruptam Evangelii doctrinam, et eam sic intelligere*, docendo et scribendo, ut in Symbolis *Apost. Niceno* et *Arhanasiano* commemoratur; et ut in *confessione*, quam ecclesiae nostrae exhibuerunt *Carolo Imperatori*, anno 1530, recitatur, et promitterent, in ea sententia (auerfa ab istis corruptelis) se deo iuuante constanter *perseueraturos esse, et fideliter facturos officium in ecclesia*. Nempe *Osiander* hanc confuerudinem reprehendebat; ratus constitui tyrannidem et seditiosas conjuraciones, cum nolimus (loquitur *Melancthon*) docentes a confessione nostra disidere; item, cum non concedimus singulis *ιδιοελευθ*, et pronuntiare suo iudicio de rebus controversiis. Recte haec *Melancthon*; nempe publica est ista prouincia, cum iure principum publico in externa suorum omnia ministeria, conjuncta. Priuatis liberae manent suae sententiae, sed liberum non est, priuatas sententias publicae religioni adhaerere; quibus certum est, tam non feliciter emendari populum et humanae societatis commodum prouehi, ut potius nouarum rerum turbarumque foedisimarum auctores fere exstiterint, quoti quique priuata isti sentiendi et publica docendi iura commiscuerunt.

Sed iam ad eam rem nobis veniendum est, cui hanc scriptio-
nem destinauimus. Instat, quod deus felix faustumque esse iubeat, solemnis dies, quo Vener. Collega noster, Dom. 10. FR. GRVNER Theolog. in hac *Fridericiana* professor ordinarius, publico ritu et solemni formula, *scripturae sacrae doctor* prodetur. Ille, quam sit hoc fausto nomine dignus, vel illa, quam inter nos iam egit, vitae publica et commendatissima ratio facile omnibus bonis probauerit, si maxime tot aliis in rem litterariam publicam meritis nondum clarus fuerat. Nihil attinet commemorare, nulli rei, quam aut nos decebat experiri, aut quam eius caerimoniae publica ratio rite postulat, talem virum defuisse. Iuuat autem laudabilis vitae medioerem illam et temperatam recensionem hic adhaerere, quam ipse percripsit: ne huic scriptio-
ni praecipua forte pars desse videatur.

IOANNES FRIDERICVS GRVNER, Coburgi natus sum, anno saeculi huius uicesimo tertio; patre IOANNE FRIDERICO GRVNERO, I. V. D. Sereniss. Ducis Saxo-Coburgensis et Salfeldensis a consiliis aulae sanctioribus, atque consistorii ecclesiastici praeside; matre EUPHROSINA MARIA, IO. FR. FACIL, Seren. Ducis Saxo-Coburgensis et Salfeldensis a consiliis camerae, filia, quam ille ex uxore altera, MARIA DOROTHEA RICHSHOFERA genuerat. Prima aetate magistris usus sum, quos mei fratrumque ad humanitatem informandorum causa in domum familiarumque parentum pietas receperat, bonis fidsique. Quorum singulorum in me bonis literis erudiendo diligentiam uati memoria gratissima prosequor; ita dexteritati uiri praecellentissimi, IO. CHRISTO. GOTTFEI, qui Coburgi iam quaestiones criminales exercet, me plurimum debere, libens profiteor. Anno 1706 Weisenbrunnum concessi, agri Coburgensis hic uicus est, fidei atque disciplinae IO. FACIL a parentibus optimis traditus, uerbi diuini ibidem ministri, uiri Graeco Latineque doctissimi; cuius in me merita ingratus forem nisi hac occasione publice praedicarem. Anno 1708 in Gymnasium academicum, quod in urbe patria foret, receptus, doctores nactus sum fidelissimos, THEOD. BERGERVM, IO. SEB. ALBRECHTIYM, BONIF. HENR. EHRENBERGERVM, IO. CHRISTO. SCHVARTVM, Profesores celeberrimos: porro IO. GER. MEVSCHENIYM, Sacrorum apud Coburgenses, dum uixit, antistitem supremum, et theologiae Profesorem primarium; IO. CONR. SCHWARZIYM, Gymnasti eo tempore Directorem; atque, qui Directoris adiuncti munereungebatur, IO. VDAL. TRESENREYTERVM. MEVSCHENIUS quidem non uoce solum, sed bibliotheca etiam, quam praesantissimam habebat, et cuius liberrimum mihi usum permittebat, erudire me dignatus est. SCHWARZIUS autem adeo a latere suo discedere me nolobat; ut aliquot per annos magnam quoque nocturnam partem secum agere uellet, ad lectionem scriptorum ueterum liberalissime instituens. TRESENREYTERS denique animo discendi cupido philosophiae praecepta scholae priuatisimis instillabat. Ante, quam e Gymnasio patrio discederem, dissertationem qualemcumque de Flaminiibus conscripsi, atque anno 1709 sub praesidio SCHWARZII mei publice defendi. Eo igitur anno academiam Ienensem adii, mense Aprili. In illa celeberrima Misgarum sede doctores habui uiros meritis et eruditionis fama florentissimos IO. GE. WALCHIYM, FR. ANDR.

HALLBAVERVM, IO. CASP. HEIMBURGIUM, CHRISTI. GOTTL. EYDERVM, GE. ERH. HÄMBERGERVM, IO. PETR. REVSCHIVM, IO. LEONH. RECKENBERGERVM, IOACH. EHRENF. PFEIFFERVM. IO. CASP. HVTHIVM. *Inprimis autem b. REVSCHII amsim dicere non amicitia sed familiaritas maximae mihi utilitati fuit: cuius, at quanti iuri, doctissimis colloquiis frui mihi quotidie licebat. Triennio in academia Ienensi literarum in studiis iucundissime exacto, animus erat Lipsiam commigrare, b. CHRISTII inprimis, popularis mei, et b. KAPPTI humanitate adductus. Sed fautorum, qui summa me benevolentia complectebantur, HEIMBURGII maxime, REVSCHII, DRIESII, HÄMBERGERI, magnorum uirorum suasse illud consilium mutati, summosque in philosophia honores ab ordine amplissimo petii. Quibus benignissime impetratis, anno c100ccxxxv, mense Maio, bis disputavi praefes pro facultate scholae aperiundi. Earum dissertationem altera pertinuit ad illustranda D. Paulli uerba, Tit. I. I - 6. altera Spicilegium fuit observationum ad Phaedri priores libros II. Anno sequente c100ccxxxvi Introductionem edidi in Antiquitates Romanas. anno autem c100ccxxxvii, COELII SEDVLII Mirabilium diuinar. Libb. V. siue Carmen Paschale, item Hymn. II. ad eodd. Msstorum et edd. uett. fidei recensit. observationibusque illustrat. quas observationes meas ARNTZENIVS, doctissimus Batavus, repetiit nuper in sua SEDVLII Carminum editione. Eodem anno, mense Decembri, Coburgum redii, a Serenissimo Principe ad munus Professoris linguae et antiquitatis Romanae elementissime euocatus. Post mortem SVCRONIS, coniunctissimi, quoad uixit, collegae, munus Professoris eloquentiae et Inspectoris alumnorum Gymnastii nutu Serenissimi Principis suscepi; eoque munere quanta potui fide functus sum ad annum c100cccliv. quo anno FRIDERICVS MAGNVS, Potentissimus Borussiae Rex, praeter meritum omnemque expectationem meam ad munus Professoris in celeberrima hac academia sua Theologiae Ordinarii obuiandum elementissime me euocauit. Tanti igitur Regis uoluntati obtemperaturus, mense Nouembri Halam me cum familia contuli; et mox, praemisso Programmata de origine Episcoporum, eorumque in ecclesia primitiua iure, scholae theologiae aperire coepi. Mense Decembri, qua decuit obseruantia honores in theologia summos a Venerando Theologorum ordine petii; admisusque benignissime ad colloquium solemne mense Ianuario anni c100cc*

cIoIoCCLXV, inaugurari cupiebam, quod supererat, dissertatione publica. Sed eius rei executionem retardarunt cum res aliae, tum acerba mors uxoris iucundissimae, cum qua suavis sine uxoram annos quindecim integros, GROETZNERAE meae, maironae in deum religiosae, erga maritum filiosque pie, comis omnibus, aduersae nemini; cuius memoriam tenerrimo, quoad uituam, amore profeguar; et de cuius uirtutibus quo minus plura addam, lacrymis, dum haec scribo, obortis impediior. Illa igitur discedens immensum sui desiderium reliquit mihi: ipsa, apud Deum uiuens, desiderat nihil.

Caeterum praeter ea, quae in superioribus commemorauit, scripsisse. Contemplationem gemmae cuiusdam e selectis Iac. de Wilde. recus. in Actis Societ. Lat. Ienens. Vol. I. p. 100. Disf. epistol. de Honore et Virute, diis asfessoribus recus. ibid. p. 92. Obseruationum criticarum Libros III. inferf. Volum. Actor. laudator. III. p. 23. IV. p. 203. V. p. 220. Programmata de Indole, siue Genio linguae Romanae IV. unum de falsis apostolis ecclesiae apostolicae: aliud, quo falsos apostolos primitus ex ecclesia Hierosolymitana exiisse probaui. tria de locis aliquot C. Plinii secundi Iunioris: aliud de P. Ouidii Nafonis aliquot locis. Prolusionem de Isacco typo Christi ad Hebr. XI. 19. Origines monasterii ordinis S. Benedicti in Banz. Commentationem hist. de instauratione monasterii ordinis S. Benedicti in Bantz. Exercitationem hist. de Henrici Raspe in regem Romanor. electione, rebus in imperio gestis, et uitae exitu. Disfert. de Comitibus de Truhendingen ducum Meraniae haeredibus. Disfert. de electione Rudolphi I. Caes. Augusti. Programmata VIII. de rebus Hermanni II Comitis de Henneberg Antiquitates Coburgenses. Scripitiunculas illas hystoricas auctiores emendatioresque collegi in uolumina duo Coburgi cIoIoCCLX et LXI. in 8. edita sub titulo Opusculorum ad illustrandam historiam Germaniae pertinentium; additis dissertatione de genere Henrici minoris aduersus Ottonem II Imp. rebellantis: obseruatione de Margaretha, Popponis XIII Comitis de Henneberg filia, Conradi, Comitis de Wildberg, uxore; et fasciulis duobus diplomatum haftenus non editorum. Ad haec edidi Obseruationem de manumissione per conuiuium. Programmata duo de Coburgo sub ditione Marchionum de Brandeburg. Commentationem ad I Timoth. III. 14. 15. 16. Programma; Iesus Christus der Erstgebohrne durch die ganze Schoepfung: aliud; Deus Mesfiae naturam humanam perficiens, ad Hebr. X. 5. Pf. XL. 7.

Programmata IV de Unitate ecclesiae ex mente S. Ignatii. Historische Vntersuchung über den Ursprung des Fränkischen Reiches in Gallien. EUTHROPII Breviarium Historiae Romanae cum notis criticis et historicis. cuius libri editio noua curis secundis limator breui tempore exhibit. De Odio humani generis Christianis olim a Romanis obiecto Exercitationes historicas tres, uno uolumine. C. VELLEII PATERCVLI quae supersunt, ex Historiae Romanae uoluminibus duobus cum commentario perpetuo. Anweisung zur geistlichen Beredsamkeit. Dissertationem inauguralem theologiam, Iesus Christus imago dei inuisibilis, splendor gloriae et character essentiae ipsius II ad Cor. IV, 4. ad Coloss. I, 15. ad Hebr. I, 3. Versuch eines pragmatischen Auszuges aus der Kirchengeschichte der Christen. Erster Theil, von der Geburt Christi bis auf die Reformation des sel. D. Luthers. qui liber prodibit ad mundinas proximas Lipsiensis.

Vt igitur, quod superest, publicum eximiae, qua eminet Vir Vener. dexteritatis specimen rite ad omnes prodi possit; designatus est dies XI Aprilis solemnibus disputationi, quae partim ante, partim post meridiem habebitur. Cuius argumentum est inter nos fere nouum est, atque a Viro Ven. sic illustratum, ut recedat ab explicatione illa, quae est vulgarior; quam maiores nostri a seculo XVI solebant praecire, et quam vel nostri ordinis cetera membra sibi sequendam statuant: lubenter tamen Vener. Virum suo iure vii suimus. Iam Magnificum Dominum Prorectorem, Perillustrem Directorem et reliquum spectatissimum academiae Senatam, et si fas est, Serenissimum Principem ANHALTINVM, fautoresque alios, tam ex inclito liberalium Heroum ordine, quam huius urbis magistratu dignissimo, illustrissimos etiam Comites, generosissimos Barones et Nobiles, ut quemque decet, honorifice et studiose rogamus, ut fauere academiae caerimoniae solemnibus uelint. Tandem uota addimus, ut cedat ista solemnitas, in dei honorem atque ad eos, qui sacris litteris apud nos dant operam, praecipuo emolumento non careat.

P. P. in Fridericiana, d. X. April. 1706 CCLXVI.

Tb 2205

ULB Halle

3

004 716 302

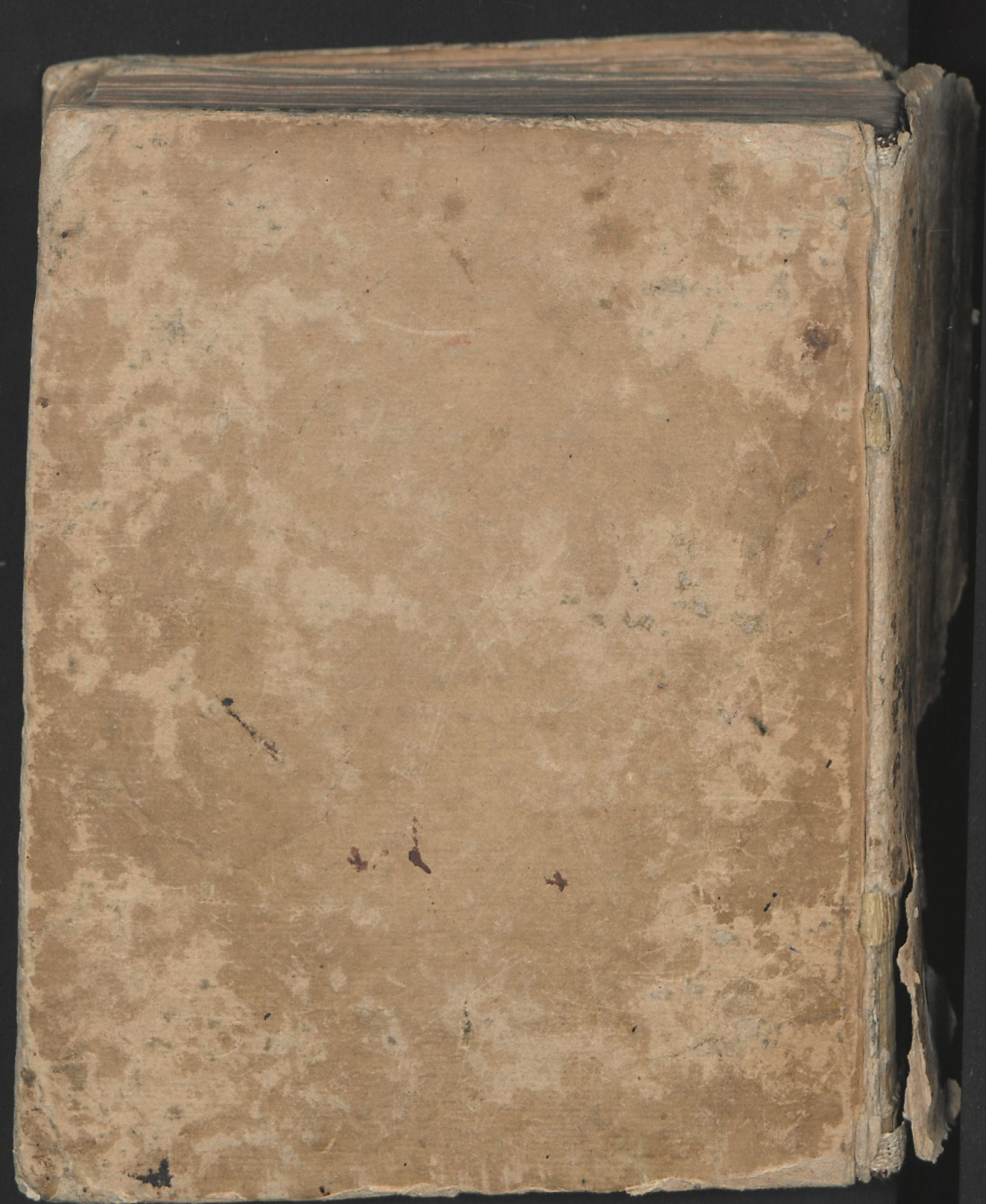

f

R

no

INAUGVRALI DISPVATIONI
VIRI
S: REVERENDI EXCELLENTISSIMI AMPLISSIMI
DOMINI
IOHANNIS FRIDERICI GRVNERI

PROF. THEOL. ORDINARIJ IN HAC FRIDERICIANA

QVAM

RITE CAPESSENDIS

SVMNIS HONORIBVS DOCTORIS S. S.

D. XI. APRILIS HORIS ANTE ET POST MERIDIEM

PVBLICE HABEBIT,

VT INTERSINT, QVOS ROGARI MOS EST,

INVITAT

D. IOHANNES SALOMO SEMLER;

ORDINIS THEOLOG. H. T. DECANVS

PROMOTOR LEGITIME CONSTITVTVS,

PRAEMISSA BREVI DISPVATIONE,

DE LIBERALI DOCTORIS S. S. PROVINCIA

HALAE MDCCCXVI.

TYPIS GRVNERTIANIS.